

GLORIA STEINEM (1934 - 2026)

Periodista, escriptora i activista nord-americana, nascuda a Toledo (Ohio), Steinem va entendre d'hora que "les opressions es graven a la pell abans que als llibres". La seva joventut va estar marcada per les cures a una mare trencada per la salut mental i la precarietat que la envoltava. Això va suposar l'escola de realitat enfocant la seva empatia cap al radicalisme.

La de les dones és, probablement, la gran revolució del darrer segle. No va prendre palaus, però va transformar la vida quotidiana. La manera de treballar, d'estimar, de tenir fills o de no tenir-ne, de relacionar-nos amb el nostre cos, amb els diners i amb el poder. Les dones d'avui caminem a espatlles de gegantes que van discutir allò que semblava indiscutible i Gloria Steinem n'és una.

Per a una periodista, la seva història ressona particularment perquè Steinem va ser periodista quan les reporteres eren una excepció a les redaccions i si hi arribaven se'ls reservaven els temes considerats femenins. El 1963 es va infiltrar al Playboy Club de Nova York. Es va posar les orelles de conill, el body, la cua de pompó i els talons i va treballar durant setmanes com una conilleta més. Volia saber què hi havia darrere de l'aparent sofisticació sexual i hi va trobar salaris baixos, controls sobre el cos de les treballadores, el vestuari i el comportament, i assetjament.

El feminisme també necessitava una redacció i va fundar la revista Ms. per decidir què era notícia, com s'explicava i des de quina mirada. No volia fer una publicació marginal per a convençudes, sinó disputar el públic a les grans revistes femenines que ensenyaven a les dones a ser bones esposes i mares, ser atractives i complaents.

El seu feminisme s'escribia en primera persona complint allò que "el que és personal és polític". El cos, el matrimoni, la maternitat, el sexe, els diners, l'autoestima o qui renta els plats deixaven de ser assumptes menors. Darrere del quotidià hi havia poder.

Steinem preferia la ironia i la sàtira al sermó. El 1978 va publicar el cèlebre *If men could menstruate*: què passaria si fossin els homes, i no les dones, els que tinguessin la regla? La menstruació, imaginava, es convertiria immediatament en un símbol de virilitat. Els homes en presumirien, hi hauria competicions, rituals i, naturalment, una investigació mèdica extraordinàriament ben finançada per combatre els dolors menstruals.

Steinem no encaixava en l'estereotip que els adversaris havien fabricat de les feministes. Era atractiva, fotogènica, divertida, freqüentava ambients sofisticats i tenia una extraordinària capacitat de seducció pública. Va fer de pont i, sobretot, de traductora per a qualsevol dona que no hagués llegit cap tractat feminista.

Durant segles els homes havien explicat les dones. Ella va formar part de la generació que va decidir que les dones començarien a explicar-se elles mateixes.

La cabellera rossa amb metxes i les ulleres d'aviadora van continuar sent l'uniforme d'una rebel·lió permanent als carrers. Ella mateixa ironitzava sobre el temor del sistema cap a les dones que envelleixen sense sotmetre's.

Va escriure vuit llibres, el darrer dels quals va ser el 2016: *My life on the road*, (La meua vida a la carretera). Basada en aquesta autobiografia de Steinem, el 2020 es va estrenar la pel·lícula "The Glorias".

La periodista és posseïdora del Premi Princesa d'Àstúries de Comunicació i Humanitats 2021.

FRASES MÉS ICÒNIQUES

«Això no és una simple reforma. Això és realment una revolució»

«Imagina que estem vinculades, no classificades»